

563.

Друга.

Коня водамъ на студена вода;
Конь ме воде а горе, а доле,
Ме отведе у момини дворје,
Конь ми висна, сиви соколъ писна.
Не излезе 'убава девојка,
Та излезе момина-та майка;
На керка ѿ тихо говореше:
„Па излези, керко, неизлегла,
Та да видишъ що ни добро дошло,
Добро дошло у наши дворови.
Да сумъ стара, би го посинила,
Да сумъ стредна, би го залюбила,
Да сумъ мома, би си го узела.“

564.

Друга.

Иматъ мама Кана керка,
Љ пратила на бѣлъ Дунавъ,
На бѣлъ Дунавъ на водица;
Љ чекала до пладнина,
Нематъ Кана, нематъ вода.
Кога утре изутрина
Дробни дзвезди разказаха,
Месечина рокъ зададе,
Ете Кана кѣде идеть
Гола, боса, гологлава;
Нематъ чевли на подзе-те,
Нематъ кѣрпа на глава-та,

Сѣде вода опѣрскана.
Майка ѿ љ прашу'аше:
„Варай Кано, мила керко!
Що си боса, гологлава?
Що си вода опѣрскана?“
Кана ли ѿ говореше:
„Варай майко, мила майко!
И ти ли си неверница?
Та излезе мрена риба
Мрена риба по край море,
Со кридо-то ме попѣрсна,
Со око-то ми потмигна.“

565.

Охридски.

Мое-то ми мило сванощъ ми седело,
Конци ми сукало, бисеръ ми низало,
Бисеръ ми низало коню на грива-та.
„Немой, коню, немой, не нишай си глава,